

Също си спомням много добре, че ми направи голямо впечатление и поведението на слушателите. Салонът бе препълнен и всички слушаха с голямо внимание. До края на сказката не се забеляза никакъв признак на отегчаване или отслабване на вниманието. А повечето от посетителите беха най-обикновени работници, мнозина от които едва ли бяха чували нещо за Яворов.

Сигурен съм, че и другите сказки, които той подготвяше за Горна Джумая са били изнесени на същата висота, както тази, която аз чух. Сега обаче не мога да си спомня защо не съм бил на нито една от тези сказки, макар че сме ходили заедно с него по други поводи в Горна Джумая.

Той често ходеше и сам в този град и почти винаги се връщаше късно през нощта. Веднаж ми се оплака, че са стреляли от засада по него и едвам можал да се отърве с бяг. Попитах го за причините, но той ми отговори уклончиво и аз не настоях повече. Тук искам да изтъкна, че през цялото време на нашето приятелство той нито веднаж не спомена нищо пред мен за своите политически убеждения. Чема леви убеждения знаех, но нищо не подозирах за неговата скрита дейност, за която по-късно заплати с живота си.

Друга една негова черта беше голямата му отзивчивост и услужливост. Ако някой му се помолеше за някаква услуга, той се чувствуваше задължен да я изпълни и винаги намираше начин да стори това. Знам, че много пъти се е застъпвал пред директора на фабриката за разни искания на отделни работници и почти винаги е успявал.

Веднаж моят баща решил да ме посети във фабриката, но в същото време, по недоразумение и аз съм решил да отида до София и сме се разминали. И Вапцаров така посрещнал баща ми и така се е грижел за него, че той отпосле дълго време не намираше думи да изкаже възторга си от доброто посрещане. А трябва да кажа, че баща ми съвсем не беше от приказливите хора.

VII 33

X 33

